

Tahle poloha na mě padla pro pondělní dovolenou.

Čtvrtek, pátek nám totiž budovali čistírnu a protože to nešlo úplně jednoduše, zbývalo ještě všechno bargrem zaházet, odvozit přebytečnou hlínu a tak nějak upravit teréna.

I bylo dohodnuto, že v sobotu přijede už jen pan bagrista a bude na tom pracovat. A já budu tím pádem dělat pani stavbyvedoucí místo Brtnika, který jel k našemu kamarádovi Ríšovi, řezat dřevěné desky na parapety, skříňku do kópelky a kuchyňskou linku. Tudíž, jeho funkci musím zastat já. Dostala jsem instrukce, co pohlídat - motohodiny, co chtít zahrabat a co ne a ešče nevím co ještě. Pro jistotu jsem si to zapsala, kdybych to přes noc zaspala ☐ .

A taky jsem si natáhla budíka, abych ne-zaspala. Vstala jsem předpisově včas, abych stihla ovenčit ohařiska, dát snídani jim a sobě. Mouses se flákal někde v dálavách. On nemá moc rád ruch velkých aut. Je mechanik jen přes menší dopravní prostředky, jak přijede něco velkého, zdekuje se.

Pan bagrista měl přijet na devátou, ale ešče před desátou nic. Trošánek jsem uvnitř bublala. Protože. Tahle parta byla zase z těch, řekněme to taktně - ne úplně vyhovovala našim - tedy hlavně Brtnikovým, páč on to má v merku - představám o tom, jak by se práce měla dělat. Tedy... především poctivě. Celý to řídil mladej týpek vzezření zpěváka Noida a ...bohužel i chováním. Cápek, kterému byste nejradši dali lekci. Min. slušného chování, a hlavně toho, jak práci dělat. Mají smůlu, že Brtnik o tom něco ví, takže si nenechá nakukat různý šolichy. Jako třeba, že se to vysype kolem usazený čistírny hlínou, která se vykopala. Jednak je v projektu jasně napsáno, že se tam má dát písek a ten je navíc k dispozici hnedle za brankou. Celá obří kopa našeho písku. Který na rozdíl od hlíny v hroudách zařídí totiž to, že čistírna bude usazená bezpečně a pevně a žádná hrouda ji nepromáčkne. To byl jedno z hlavních, na čem se chytli. A další bod sporu /asi ne jen jeden, já u toho nebyla/ byla představa týpka, že do vsakovacího prostoru se nasype obyčejný štěrk. A zase - v projektu je jasně psáno, že tam má být kačírek. Proč? No protože, jak mi osvětlil Brtnik, štěrk se po čase usadí tak, že se ty kameny do sebe "zamknou", což u kulatého kačírku nelze a voda může volně proudit. Pro týpka je ovšem důležité to, že je značný cenový rozdíl mezi obyč štěrkem a kačírkem, takže by ušetřil. Měl smůlu, že u nás ne.

No, takže po oba ty předchozí dny Brtnik řešil s maníkem různý takovýhle vychytávky a já

vždy když jsem přijela, bylo tak nějak dusno. Hlavně, že nám ten, kdo to tady byl před pracemi obhlédnout tvrdil, že bez připojení budeme max. 20 minut. ☐☐☐ Tak to jako taky nevyšlo a způsobilo to logicky, trochu problémy. Nicméně, jak říkám, bylo na místě dost dusno. A navíc, když jsem přijela v ten pátek, tak se zrovna bagrista nad něčím dost rozčiloval a působil z těch všech tak nějak nejhůř.

Tudíž, když se nedostavoval, já se nastartovávala. Pak jsem si ale nakázala, abych se laskavě uklidnila, že se taky mohlo něco stát. Po desátý se otevřela branka a ohařiska vítali bagristu, jako největšího známého . On je taky. To mu, spolu s vysvětlením, že moc se omlouvá, a že zdržení a jeho důvod dávali vědět Brtníkovi (který ovšem při řezání dřeva nic neslyšel), uhladilo cestičku.

Věděla jsem, že mu chutnalo naše kafe a že než se bagřík prohřeje, má chvíli volna, tak jsem ho na to kafe pozvala. A suprově jsme si pokecali. Fakt. I mi vyprávěl, že je děsně sběratel starožitností, který různě vyhledává. Úplně jsem musela přehodnotit svůj názor a udělala jsem dobře. Je to hrozně milej člověk, kterej se jen v ten danej moment rozčiloval na nemožnost něco na bagr přemontovat a výsledkem byla věta, že se taky na to může..... víte co... ☐ . Nebylo to ovšem v ten moment směřováno na obecnou situaci, jak vyznělo mně, právě příchozí, ale na nemožnost to s bagrem pořešit mírovou cestou ☐ .

Šli jsme pak dohodnout co a jak, a nic nebyl problém. Dokonce mi sám navrhnul, ešivá nechceme, aby zabagroval ten obří příkop po budování přívodu vody, kterej my postupně už drahnou dobu zavážíme a zahazujeme lopatou růčo. Rozzářila sem se jako ten měsíc na hnoji a řekla mu, že ho pochopitelně nechci otravovat nad míru nezbytně nutnou, ale..... že cokoliv, co mýmu drahému muži, kterej tady dře jak kůň, ubere námahu, je pro mě úplně nejbáječnejší. Abych nebyla sama, kdo má radost, sdělila jsem mu, že s ním počítám pochopitelně na oběd, což jsem měla od začátku v úmyslu, protože jinak by pracoval celou dobu hladovej. A tak jsme tam byli na hnojišti měsíce dva .

On šel pak makat na stavbu a já do kuchně dělat tu Hausfrau. Koupila jsem v pátek luxusní staročeský špek, nádherně libovej - špeku minimum, krásně vyuzenej.....luxus na základ špagátů Káronáre. Takže jídlo vyšlo báječně. Stejně tak zahazování obou příkopů, kdy v mezičase jsem se dozvěděla, že původně je pán stavbyvedoucí a na bagr šel dělat, aby si odpočinul od práce s lidma, která je - a to si nebudeme nalhávat - někdy příšerná. Přiznám

se, že zareagoval-li by mi podřízený na příkaz, aby dal sem a sem trubku, otázkou "Proč?" , asi bych měla našlápnuto k problému . Takže se mu nedivím, že šel na bagr relaxovat. Ten se s váma nedohaduje, max. nejde něco někam naštelovat ☐ .

Strávili jsme takle celé dopoledne a kousek po poledni, když se dostavil zpátky i Brtník. Takže na oběd už jsme byli tři. A na odpolední kávičku logicky taky. Páč jsme se prostě zakecali. Pán nám navíc ukázal, co za vzácnostě má v tašce. A byly tam opravdu výborný kousky. Který jsme patřičně obdivovali. Kdybych bývala věděla, co to způsobí, byla bych zticha. Páč.

Než jsme se rozloučili, tak Brtník šel pánovi zaplatit za to, jak to tam pěkně tím bagříkem pečlivě srovnal - i kameny dal stranou, jak pěkně zaházel i tu naši strouhu po vodě. Trochu se dohadovali, páč pán to nechtěl přijmout a Brtník chtěl, aby si to vzal, on nechtěl, ten chtěl..... znáte to. Nakonec jsem do toho vstoupila já, jako malej generalisimus Stalin, a se mnou s pán bál hádat ☐ Ovšem "pomstil se". Neb nám daroval dvě nádherný prastarý vázy, který budou úplně přesně se svýma pivoněma a růží pasovat do domácnosti a taky..... krásnou starou skleněnou broušenou máslenku, který jsem tam v jeho sbírce obdivovala. A tentokrát to byl on, kdo odmítl debatovat a stalinisticky nám nařídil, že si to musíme vzít ☐ ☐ . Byl to zvláštní a překvapivej moment, to se vám, myslím, moc často v životě nestane.

Tak čistírna už čistíruje a já pokaždý když kouknu na vázu, nebo máslenku určitě spustím u pána škytání, páč na něj budu vzpomínat často ☐ .